

LES TASQUES DE L'OPOSICIÓⁱ

Lev Trotski

Març de 1929

versió catalana feta per Alejo Martínez - alejomp@lycos.es - des de: "Las tareas de la Oposición", en, *Escritos tomo I, 1929-30, volumen I*, Editorial Pluma, Bogotá, 1977, pp. 116-121.

Estimats camarades:

El rètol d'oposició designa dues tendències irreconciliablement oposades: la revolucionària i l'oportunista. L'única cosa que tenen en comú és la seua hostilitat cap al centrisme i el "règim". Però es tracta d'un vincle purament negatiu. La nostra lluita contra el centrisme deriva del fet que és semioportunista i oculta un oportunisme total, malgrat els seus greus desacords circumstancials amb els oportunistes. Per aquesta raó hom no pot ni tan sols parlar de formar un bloc entre les oposicions d'Esquerra i Dreta. Respecte d'això, sobren els comentaris.

Però açò no significa que sota la bandera de l'Oposició de Dreta s'hi hagen agrupat únicament elements oportunistes, o que tots ells siguen irrecuperables. Els grups polítics no sorgeixen de sobte; en les primeres etapes sempre hi ha ambigüitats. Els obrers descontents amb la política partidària sovint troben portes força distintes de les que buscaven. Cal tindre-ho molt en compte en el cas de Txecoslovàquia, on el Partit Comunista travessa una crisi molt aguda. Malauradament, a causa del meu desconeixement de l'idioma txec poguí mantindre'm al tant de la vida interna d'aqueix partit. Però no tinc el menor dubte que l'anomenada Oposició de Dreta és avui el nucli de molts estats d'ànim i tendències que sols començaran a cristal·litzar-se en un futur proper. La direcció d'aquesta cristal·lització depèn en gran mesura de l'activitat de l'ala leninista.

Aquest enfocament no té res a veure amb el punt de vista de Souvarine, que nega clar i net l'existència de tendències principistes (és a dir, de classe) al si del comunisme. No, l'existència de la dreta, el centre i l'esquerra és un fet corroborat per tremends esdeveniments històrics mundials. Aquells que ignoren l'existència d'aqueixes tendències i de la lluita implacable entre elles cauen en un doctrinarisme impotent i, alhora, encobreixen la tendència dretana, que serveix de pont directe vers la socialdemocràcia.

No obstant, la clara diferenciació marxista d'aquestes tendències exigeix que no les considerem com quelcom acabat ni ossificat. Es produiran molts reagrupaments personals. Els amplis cercles d'obriers que graviten cap al comunisme no han començat a cristal·litzar-se; la tradició els fa romandre en els vells marcs o caure en la indiferència.

Hi ha molts indicis que tots els partits de la Internacional Comunista s'aproximen a un moment crític. Les fraccions al si del comunisme tenen un caràcter preparatori. Són instruments per a alineacions més profundes dins dels partits comunistes i de la classe obrera en el seu conjunt. Per això, la intervenció activa de l'Oposició leninista en la vida interna del Partit Comunista Txecoslovac és d'una importància enorme.

No obstant, la mateixa Oposició comunista dista de ser unànime. En quasi tots els països hi ha dos i fins i tot tres grups que es proclamen solidaris amb l'Oposició d'Esquerra del PCUS. Es tracta d'una reacció enfront del règim irracional i criminal que impera en la Comintern des de la tardor de 1923 i que tendeix a transformar el partit mundial del proletariat en una caricaturesca orde jesuítica. Totes les malalties internes estan sortint a la superfície. Aquest procés rep l'estímul de la reacció política, no sols en el món capitalista sinó també en l'URSS.

Per descomptat, la divisió de l'Oposició d'Esquerra en diversos grups no té res de gratificant. Però cal acceptar els fets tal qual es presenten. Si es comprenen les raons de la divisió, serà possible trobar els mitjans per a superar-la.

No es pot unificar l'Oposició amb sermons abstractes sobre la unitat ni amb combinacions merament organitzatives. Cal preparar teòricament i política la unitat. En aquest procés ha de quedar clar quins són els grups i elements que s'ubiquen en un terreny comú i quins s'enrolen en l'Oposició com a resultat d'algun malentès.

El *programa* és, millor dit, ha de ser, el criteri més important. Aquest criteri serà més precís en la mesura en què cada grup, independentment de les forces amb què compte en l'actualitat, siga capaç de traure conclusions polítiques justes de les actuals lluites. Em referisc, primer que res, al *programa nacional*. Perquè si l'Oposició no intervé constantment en la vida del proletariat i en la vida del país, es convertirà inexorablement en una secta estèril. No obstant, és necessari elaborar al mateix temps un *programa internacional* de l'Oposició, que servisca de pont cap a un futur programa de la Internacional Comunista. Perquè resulta absolutament evident que la Internacional Comunista regenerada necessitarà un programa nou. Només l'Oposició pot elaborar-lo. Cal engegar aquesta tasca ara mateix.

És indiscutible que la política del PCUS, la revolució xinesa i el Comitè Anglo-Rus són els tres criteris bàsics per als agrupaments interns del comunisme i, per consegüent, també per a l'Oposició. Per suposat, per a nosaltres açò no significa que baste de donar una resposta justa als tres problemes. La vida no es deté, cal anar alhora d'ella. Però sense una resposta correcta als tres problemes mencionats, avui és impossible respondre encertadament a cap altre problema. De la mateixa manera, sense una comprensió correcta de la revolució de 1905 era impossible tenir un enfocament correcte dels problemes de l'època de reacció i de la Revolució de 1917. Qui esquiva les lliçons de la revolució xinesa, les de la vaga britànica i el Comitè Anglo-Rus, està irremeiablement perdut. Cal assimilar les grans lliçons d'aquests esdeveniments precisament per tal de poder elaborar una posició correcta respecte a totes les qüestions de la vida i la lluita proletàries.

L'instrument per a elaborar el programa internacional ha de ser una *publicació internacional de l'Oposició*, que al començament es publiqui mensualment o bimensualment. Aquesta és avui la tasca més impostergable i urgent. Aquesta publicació, dirigida per un Consell de Redacció ferm i sense desviacions principistes, ha d'estar al començament a disposició de tots els grups que es reclamen de l'Oposició d'Esquerra o que tracten d'apropar-se-li. El seu objectiu no és apuntalar velles barreres sinó fomentar un reagrupament de forces sobre bases molt més àmplies. Si de moment no es pot superar la divisió de l'Oposició d'Esquerra en el pla nacional, almenys ja podem començar a preparar la seua superació en el pla internacional.

Amb una línia editorial clara i precisa, aquest periòdic ha de contenir una secció dedicada a la lliure discussió. En especial, ha d'exercir *un control internacional de les diferències d'opinió entre els distints grups nacionals de L'Oposició d'Esquerra*. Si aquest control s'aplica en forma curosa i responsable, ens permetrà distingir les diferències reals de les fictícies, unificar els marxistes revolucionaris i eliminar els cossos estranys.

Perquè complisca amb la seua missió, aquest periòdic s'ha de publicar en diversos idiomes. Difícilment es pot fer això en el futur immediat; caldrà trobar una solució intermèdia d'ordre pràctic. Podrien imprimir-se articles en l'idioma del país que es tracte o en l'idioma original de l'autor. Els articles més importants podrien anar acompanyats de breus resums en altres idiomes. Finalment, els periòdics de l'Oposició podrien reproduir en les seues columnes les traduccions dels articles més importants.

Alguns camarades diuen i escriuen que l'Oposició russa contribueix molt poc a la conducció organitzativa de l'Oposició d'Esquerra Internacional. Crec que

aquesta crítica oculta una tendència perillosa. No estem disposats a reproduir en la nostra fracció internacional la moral i els mètodes de la Comintern zinovievista i stalinista. Els quadres revolucionaris de cada país han de formar-se en base a les seues pròpies experiències i parar-se sobre els seus propis peus. L'Oposició russa no disposa (avui quasi podria dir-se que aquesta és una circumstància *favorable*) d'instruments de repressió estatal ni de recursos financers governamentals. És purament i exclusiva un problema d'influència ideològica, d'intercanvi d'experiències. Una bona direcció internacional de la fracció, naturalment, pot provocar un ràpid creixement de l'Oposició en cada país. Però cada secció nacional no ha de derivar la seua influència i la seua força de dalt sinó de baix, dels seus propis obrers, atraient la joventut per mitjà d'una militància incansable, enèrgica i realment abnegada.

ⁱ "Les tasques de l'Oposició", *Fourth Internacional*, maig de 1946, on es publicà sota el títol *Contra l'Oposició de Dreta*. [Nota de l'Editorial Pluma]